

[Brorsen.]

længere Tale, som antagelig skal kaldes et belærende Foredrag, navnlig over for Venstre, og han gik et Stykke Tid tilbage i Historien — jeg tror til 1925—26 — og fortalte os, at der *da* var en Del Venstremænd, som i en eller anden Kommission nægtede at gaa ind paa et Forslag, der var stillet af det ærede Medlem og hans Partifæller om tvungen Voldgift. Nu er 1925—26 jo et Stykke Tid siden, og der er løbet noget Vand i Stranden siden dengang. Vi har jo nu under den socialdemokratiske Regering det ene Aar efter det andet staaet over for dette, at Rigsdagen skal fastsætte Lønninger, eller ogsaa at vi maa gaa over til tvungen Voldgift. Og hvis det fremdeles skal være Coutume, er det, jeg mener, det vil have Betydning, at dette Spørgsmaal bliver forberedt paa bedre Maade, end hidindtil er sket. Vi fra Venstres Side er naturligvis ogsaa villige til at deltage i saadanne Forhandlinger. Det er ingen Hemmelighed, at Venstre netop paa det Tidspunkt, 1925—26, nærrede de største Betæneligheder ved at gaa til at nedsætte en permanent Domstol, og jeg kan udtale paa mit Partis Vegne, at vi heller ikke i Øjeblikket absolut er Tilhængere af at gaa dertil. Dog er vi, som sagt, villige til at drøfte Problemet.

Men se, det ærede Medlem snakkede udenom, for det, han skal forklare os, er jo, hvorfor han den ene Gang efter den anden — han og hans Partifæller, der som ingen andre her i denne Sal har staaet som Talsmænd for en Voldgiftsdomstol —, naar der var Mulighed for at stemme for en saadan Domstol, er gaaet derimod. Det synes jeg, det ærede Medlem skulde forklare noget nøjere, end han har gjort hidindtil. Det ærede Medlem fremsatte en efter min Mening dristig Udtalelse angaaende den Voldgiftsdomstol, som blev nedsat sidste Aar, i hvilken Forbindelse det ærede Medlem paastod, at Voldgiftstanken blev kompromitteret. Jeg ved naturligvis ikke i Enkelt-heder, hvorledes denne Voldgiftsdomstol er gaaet frem i sit Arbejde, men jeg er aldeles overbevist om, at den har gjort et samvittighedsfuldt Arbejde, og der er vist heller ingen Tvivl om, at den har rettet forskellige Urimeligheder, som fandtes i Forligsmandens Forslag. Men naturligvis indrømmer jeg — det har jeg allerede sagt —, at baade sidste Aar og ifølge vort Forslag ogsaa i Aar er der kun levnet Voldgiftsdomstolen kort Tid til at indhente de forskellige Oplysninger. Men der var jo ikke det mindste i Vejen for, at det ærede Medlem, hvis han vilde have medvirket, kunde have stillet

Forslag om, at Domstolen skulde have længere Tid til sin Raadighed. Der var efter min Opfattelse ikke det fjerneste i Vejen for, at den i Stedet for 8 Dage kunde have faaet 3 Uger, ja, en Maaned, om saa skulde være. Men det ærede Medlem har overhovedet ikke villet medvirke — og det er det, der ser lidt underlig ud, naar man kender hans tidligere Standpunkt. Det, det ærede Medlem her skulde give Svar paa, er, om han siden sidste Aar virkelig har gjort et Arbejde, for den Gang paaberaabte han sig jo, at der skulde Tid til at forberede Løsningen af dette Spørgsmaal om tvungen Voldgiftsdomstol. Har det ærede Medlem foretaget sig noget over for sine allierede? — det synes jeg vilde være interessant at faa at vide. Og vil han i det hele taget foretage sig noget i den nærmest kommende Tid, for vi kan jo komme til at staa i en akut Situation igen om et Aar, akkurat paa samme Maade som nu? Vil det ærede Medlem søge at paavirke sine allierede til Fordel for tvungen Voldgift?

Det ærede Medlem siger, at det er forbundet med store Vanskeligheder, naar disse Jurister — og her er Tale om Højesteretsdommere — skal træffe Afgørelse i saadanne Sager. Er det ærede Medlem da ikke bekendt med, hvilke vanskelige og forskelligartede Sager Højesteret — jeg havde nær sagt: hver Dag i Aaret staaer over for? Tror det ærede Medlem da ikke, de ogsaa var i Stand til at klare de Spørgsmaal, der her kan blive Tale om?

Christmas Møller: Jeg synes, det ærede Medlem Hr. Ragers Tale var noget skrækkeligt „Maskværk“, som med den Betydning, jeg lægger i Ordet, ikke er Svar værd. Naar man skal gaa 10—12 Aar tilbage i Tiden for at finde en Argumentation angaaende økonomiske Forhold i Dag, og man samtidig tænker paa den Revolution, der siden er sket, saa maa jeg virkelig skænke det ærede Medlem de Udtalelser, han kom med.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har slet ingen Grund til at beklage sig. Det ærede Medlem beklagede sig over, at man ikke havde ofret hans Ændringsforslag nogen Omtale, men det ærede Medlem kender jo Skik og Brug, nemlig at man først omtaler Ændringsforslag, naar Forslagsstillerne selv har været inde paa dem. Det er derfor naturligt og rimeligt først at omtale dem ved denne Lejlighed. Det ærede Medlem har efter min Opfattelse heller ikke noget at beklage sig over med Hensyn til den Behandling, man giver hans Mindretal her i Tinget i Henseende til Ar-